

Het was een eer om Han te kennen

Han was, net als ik, vader van een zoon met een ernstige psychiatrische aandoening. Schizofrenie, zei men toen. Han en ik spraken elkaar regelmatig over de problemen die ouders in zo'n situatie tegenkomen. En over de kansen, die er ook altijd zijn. Over onze zorgen voor de toekomst van onze kwetsbare zoons. En over andere families, in vergelijkbare situaties.

Op een dag had Han plotseling geen stem meer, hij kon alleen nog fluisteren. Bij de volgende ontmoeting: precies hetzelfde. Hij onderging allerlei onderzoeken, zei hij, en hij zou me de uitslag laten weten.

Die uitslag was rampzalig. Uitgezaaide kanker. Niets meer aan te doen. Nog maar enkele weken te leven.

Natuurlijk heb ik Han bezocht, op zijn sterfbed. Hij was berustend. Misschien omdat hij, anders dan ik, heel gelovig was. Het was goed zo, zei hij. Er was maar één ding dat hem dwarszat. En toen kwamen de woorden die mij altijd bij zullen blijven.

Han zei: "Ik heb ermee leren leven dat mijn zoon schizofrenie heeft. Maar ik heb niet geleerd om ermee te sterven".

Het was snel afgelopen daarna. Bij mijn laatste bezoek zei Han: "Nu moeten we afscheid nemen". Toen ik hem, voor het laatst, de hand schudde keek hij mij indringend aan en zei: "Tot ziens". Han had rotsvast vertrouwen in een leven na de dood, voor hemzelf maar ook voor mij, zijn ongelovige vriend.

Toen ik de rouwkaart kreeg, stond er op: "In plaats van bloemen, liever geld inzamelen om mensen met schizofrenie eens een extraatje te geven".

Han's familie vroeg mij om dat te regelen. Ik heb het met liefde gedaan.

Door: Tom Rusting

"...Komt goed uit de verf, en een mooi taalgebruik..."